

Ένας ευαίσθητος ληστής*

Της Στέλλας Βλαχογιάννη

1979, περιοδικό «Επίκαιρα». Η αρχισυντάκτριά μου, Λιλάντα Λυκιαρδοπούλου, μου λέει: «Είναι ένας πιτσιρικάς που έβγαλε τον πρώτο του δίσκο και δείχνει ταλαντούχο παιδί. Δεν πας να του κάνεις μια συνέντευξη;...» (Μιλάμε για εποχές που το να μπει στα Μέσα ένα νέο πρόσωπο ήταν στα όρια του αδύνατου.)

Φθινόπωρο(;) 1979, Βούλα. Στο πατρικό σπίτι του Σταμάτη Κραουνάκη. Μόλις έχει κυκλοφορήσει «Το σπίτι του Αγαμέμνονα», σε ποίηση Πέτρου Χρονά. Ακούμε τον δίσκο μαζί, κάνουμε τη συνέντευξη και πάνω που ετοιμαζόμουν να φύγω μου λέει: «Θέλεις ν' ακούσεις κάποια καινούργια τραγούδια που ετοιμάζω αυτή την εποχή;» Πώς δεν ήθελα! Κάθεται στο παλιό, σχεδόν ξεκούρδιστο, πιάνο του και μου παίζει μια σειρά τραγουδιών που σε δυο χρόνια θα γίνονταν τα *Σκουριασμένα χείλια*. Έμεινα άφωνη. Έφυγα και πετούσα, ερωτευμένη με τις μουσικές του, βέβαιη πως ένα ισχυρό ταλέντο γεννιόταν εκεί κάτω στη Βούλα.

Τα υπόλοιπα είναι πλέον ιστορία. Ο Σταμάτης Κραουνάκης μαζί με τη Λίνα Νικολακοπούλου έφεραν καινούργια πνοή στο ελληνικό τραγούδι και, το κυριότερο, έστρεψαν μια νέα γενιά ακροατών σ' αυτό, που μέχρι τότε είχε στραμμένα τα ότα, κυρίως στην ξένη δισκογραφία.

Το μουσικό του DNA εμπεριέχει τον Χατζιδάκι αλλά και τον Ζαμπέτα. Με τα τραγούδια του κλαις, ερωτεύεσαι, θυμάσαι καμιά φορά, θυμώνεις κιόλας. Εγκαθίστανται στο θυμικό σου ανεξίτηλα. Μιλάμε για μια πορεία 35 σχεδόν ετών και μια πηγή που εξακολουθεί να αναβλύζει καθαρό νερό. Έγραψε μουσική για το θέατρο, τον κινηματογράφο, την τηλεόραση. Άφησε παντού το στίγμα του. Με ήχο ευδιάκριτο, αναγνωρίσιμο, και σήμα πολύ ισχυρό. Συνεργάζεται με σημαντικές φωνές όπως η Βίκυ Μοσχολιού, η Δήμητρα Γαλάνη, η Άλκηστις Πρωτοψάλτη, η Ελένη Βιτάλη, ενώ φέρνει στο τραγούδι και νέες φωνές όπως ο Κώστας Μακεδόνας και ο Δημήτρης Μπάσης.

Κάτι άλλο που πρέπει να του πιστωθεί είναι πως, με τη Νικολακοπούλου πάντα, άλλαξαν το τοπίο της μουσικής νύχτας. Από τις πρώτες *Λεωφόρους*, και αργότερα στο *Ζουμ*, στήνουν μουσικές παραστάσεις που δίνουν στον όρο ψυχαγωγία το νόημά του. Και μένουν ιστορικές. Πολλοί προσπάθησαν να τους μιμηθούν, αλλά ου παντός πλειν ες Κόρινθον. Οκτώβριος 2000. *Διογένης Παλλάς* (δεν θυμαμαι αν είχε μετονομαστεί σε στούντιο ακόμα). Ένα ωραίο πρόγραμμα με την Άλκηστη Πρωτοψάλτη στα καλύτερά της, όπου λίγο πριν το τέλος εμφανιζόταν για πρώτη φορά μόνος του ο Κραουνάκης με το πιάνο του. Έκατσε σεμνά και ερμήνευσε τα κομμάτια του με βαθιά συγκινητικό τρόπο, ξεσηκώνοντας το μαγαζί. Αυτή ήταν η πρώτη του «δημόσια» εμφάνιση σόλο. Τελικά, ήταν προφητικός ο τίτλος που είχα βάλει τότε στο κομμάτι μου στο «Δίφωνο»: «Απόψε. Σαν αύριο». Έναν χρόνο αργότερα ιδρύει τη Σπείρα-Σπείρα και από απλός συνθέτης γίνεται μέντορας μιας ομάδας ταλαντούχων παιδιών, ηθοποιών και τραγουδιστών, αλλά και περφόρμερ. Η ιστορία είναι γνωστή. Δεκαπέντε χρόνια τώρα η Σπείρα είναι το alter ego του Κραουνάκη και μαζί της γνωρίζει μια δεύτερη καριέρα, μια δεύτερη επιτυχία. Αλλάζει και ο ίδιος. Γίνεται όλο και πιο εξωστρεφής, πιο παιγνιώδης ίσως και λίγο παγανιστικός. Ο κόσμος αγκαλιάζει το εγχείρημά του που όσο περνούν τα χρόνια γίνεται λίγο σαν επιθεώρηση, με πολλά τραγούδια μεν αλλά και αρκετά δυνατά κείμενα, πότε χιουμοριστικά και πότε απολύτως πολιτικά. Τα πολύ τελευταία χρόνια είχε γίνει η φωνή των απανταχού πολιτικά αγανακτισμένων, υποστηρίζοντας μιαν Αριστερά των ονείρων του (και ονείρων μας), αλλά την τελευταία σεζόν ευφυώς σκεπτόμενος επέστρεψε στη βάση του, τη μουσική.

Ο Κραουνάκης είναι ένας πολύ έξυπνος άνθρωπος. Ξέρει να διαχειρίζεται τη δημοφιλία του, ξέρει και να βάζει τα πράγματα στη θέση τους όταν πάνε να ξεφύγουν. Το ελληνικό τραγούδι του χρωστά πολλά. Εμείς του χρωστάμε πολλά, ως ακροατές του. Θα μας τα επιστρέψει, φαντάζομαι, με τραγούδια. Από τη γενιά του είναι ο πιο εξωστρεφής αλλά κι ο πιο ευέλικτος στο σήμα του. Έδινε και δίνει πάντα το βάρος του στον λόγο των τραγουδιών του, γράφοντας συχνά και ο ίδιος στίχους. Ευαίσθητος και κυνικός ταυτόχρονα, χτυπάει κατ' ευθείαν στην καρδιά. Του χρωστάμε τη συναισθηματική μας ενηλικίωση. Μας χρεωστάει τη δύναμη να συνεχίζει να μας εμβολιάζει με το ποιοτικό του σήμα και τη δυναμική των τραγουδιών του. Ξέρει να τσαλακώνει την περσόνα του όταν χρειάζεται και να αναγεννάται από την τέφρα του. Εκπρόσωπος της γενιάς του 1980, πολλαπλά παρασημοφορηθείς από την αγάπη του κοινού.

Ένας ευαίσθητος ληστής* των συναισθημάτων μας, πολυγραφότατος και πολυπράγμων (κάνει ταυτόχρονα θέατρο, κάνει ραδιόφωνο). Στο ύψος

των περιστάσεων, κάθε φορά πορεύεται τον δρόμο του με ανησυχία και όνειρο. Κι αν καμιά φορά ξεχειλίζει ο ποταμός του, έχει τα κουράγια μετά να μαζέψει τα νερά.

Αυτά, που λες, Σταμάτη**.

**Ο Μάνος Χατζιδάκις είχε πει ότι οι έξυπνοι κλέβουν, οι ατάλαντοι αντιγράφουν.*

***Με τον Σταμάτη Κραουνάκη είμαστε φίλοι από το 1979. Συναντιόμαστε όταν πρόκειται για συνέντευξη ή στα καμαρίνια των εμφανίσεών του. Ποτέ άλλοτε. Τηλεφωνιόμαστε στις γιορτές και στα γενέθλιά μας. Ποτέ άλλοτε. Μας συνδέει μια αρχαία φιλία, από εκείνες που δεν χρειάζονται πολλές επαφές και κολλητικίγια. Όταν συναντιόμαστε, με μια ματιά γνωρίζει ο ένας για τον άλλο. Γιαυτό και το προσωπικό κείμενο. Συμπαθάτε με.*